

Det hedder der saaledes: „Der vil nu blive foretaget de fornødne Skridt først til Konstatering af, hvorvidt et Tilfælde af manglende Ed efter den hidtil brugte Edsformular foreligger, og, saafremt saadant Tilfælde skulde foreligge, til Overveielse og Afgjørelse af, hvad der i saa Tilfælde maatte være at foranstalte.“ Denne Stilling af Thingets høitærede Formand gav os Anledning til at stille det Forslag, som idag er til Forhandling, og som er afleveret af os gennem Bureauet, og jeg haaber ogsaa, at det kom til den ærede Formand samme Dags Aften. Dette Forslag findes, som ærede Medlemmer bekjendt, ogsaa trykt i Tiden og lyder saaledes: „Under Henviisning til Formandens Ytringer i Mødet den 15de November beslutter Folkethinget at udtale: at det ikke kan anse Thingets Formand berettiget til ensidig at udsætte den i Grundlovens § 55 hjemlede Edfæstelse af et nyt Medlem, hvis Valg er godkjendt.“ Nu giver jeg den ærede Formand Ret i, at det Forhistoriske ved denne Sag ikke direkte vedkommer Begrundelsen af Forslagets Ordlyd. Al, hvad der laa foran, kunde man bestaa i Religionsfrihedens Navn med Hensyn til Folkethingets Værdighed og Stilling; man kunde paa anden Maade imødegaa de Angreb mod en af de vigtigste Grundlovsbestemmelser, som synes at være komne frem fra forstjellige Sider, i samme Tilfælde maatte ikke bevidst, men i andre Tilfælde tilspindelende anderledes. Men her træder et Forhold til, der faar mere direkte Betydning for Folkethinget. For os staar det da saaledes, at Thingets meget ærede Formand mente at have i sin Egenstaaelse som saadan Bemyndigelse til efter Skjøn i ethvert foreliggende Tilfælde at udsætte Edfæstelsen for et af Thinget anerkjendt Medlem, og dernæst, at den ærede Formand ligeledes mente, at han i denne Egenstaaelse havde en Ret eller Pligt eller begge Dele til at undersøge eller søge konstatere, hvorvidt et anerkjendt Medlem kunde aflægge Eden eller ei. Jeg skal, inden jeg gaar videre, udtrykkelig paa Forslagsstillernes Begne udtale, at naar dette Forslag er fremsat i sin Karakter som et Angreb paa Folkethingets nuværende ærede Formand eller en Mistillidsserklæring mod ham, da er dette ikke Forslagsstillernes Hensigt; denne er kun at ville have konstatert en Uenighed med den høitærede Formand i den her omhandlede Sag, som vi anse for saa vigtig, at vi ønskede Thingets Udtalelse i den Anledning. Grundlovens § 55 siger: „Ethvert nyt Medlem aflægges Ed paa Grundloven, naar Gyldigheden af hans Valg er anerkjendt“. Der staar ikke der: „naar Gyldigheden af hans Valg er anerkjendt, og Formanden finder Tilfældet klart nok til at kunne modtage Edfæstelsen“; havde det staaet i Grundloven, da nærer jeg ikke Tvivl om Formandens Bemyndigelse til i det giene Tilfælde at udsætte Edfæstelsen. Grundlovens Bestemmelse maa aabenbart efter sin Ordlyd forstaaes saaledes, at

Edfæstelsen skal følge saa umiddelbart ovenpaa Anerkjendelsen, som de fysiske Forhold tillade: er Medlemmet altsaa nærværende, naar Anerkjendelsen finder Sted, da bør det som hans grundlovsmaessige Ret tilstedes ham strax at aflægge Eden, hvorved han kan indtræde i sin Funktion i det Sele taget. Dette er ogsaa Praxis, det har vist sig, da vi aflagde Eden, ogsaa da vi maatte aflægge Eden hver Gang, vi bleve valgte paany, vi fik strax Edsformularen tilstillet, og der har truffet sig Tilfælde, hvor man ikke havde den trykte Formular, da har man annodet Medlemmerne om selv at skrive Formularen og sætte deres Navn under, for at ingen Forsinkelse skulde finde Sted. Det er altsaa en fuldtændig ny Praxis, der ved denne Udtalelse af den høitærede Formand er bleven etableret her for Folkethinget. Der vil ikke — jeg paastaar det; skulde jeg tage fejl, beder jeg, om man vil nævne et Tilfælde — kunne paavises noget Tilfælde siden 1849, hvor nogen Formand ensidig, efter eget Skjøn, har udsat Edfæstelsen, efter at Anerkjendelsen var foregaaet. Jeg kan altsaa ikke forlige denne Betragtning med Grundlovens § 55. Nu kan det jo ganske vist ikke vel tænkes, at Folkethingets Forretningsorden skulde stride mod Grundlovens Bestemmelser, og hvis dette kunde være flet ved en Uagtsomhed eller ved et uheldigt Udtryk, er det jo klart nok, at naar man bliver opmærksom derpaa, viger Forretningsordenen for Grundloven. Men en saadan Uklarhed er heller ikke at finde i Forretningsordenen. Forretningsordenens § 4 bestemmer Formandens Stilling i Almindelighed, og jeg finder ikke Spor af, at der er tilstaaet Thingets ærede Formand en saadan Myndighed. Han leder Forhandlingerne i Thinget og sørger for, at god Orden vedligeholdes; det er under Forhandlingerne vel at mærke. Vil man lade denne Bestemmelse faae Anvendelse udenfor Forhandlingerne, saa er den 3aarige gode Orden, at Vedkommende stedes til Edsafleggelse strax efter, at Anerkjendelsen har fundet Sted, og han kommer her tilside. „Han modtager alle Meddelelser til Thinget og foresaar dets Udsættelser o. s. v.“. Jeg finder ikke i denne generelle Paragraf om Formandens Rettigheder og Pligter Spor af Noget, der giver Anledning til at tro, at man kan afvige fra den sædvanlige Forstaaelse af Grundlovens § 55. Og læser jeg hele Forretningsordenen igjennem og ser, hvilken Myndighed den høitærede Formand har ligeoverfor Medlemmerne, da er den meget begrændset, særdeles begrændset i Forhold til, hvad Formandsmyndigheden kan være i andre konstitutionelle Forsamlinger. § 30 siger, at under Forhandlingerne kan Formanden kalde et Medlem til Orden, og naar han er kaldt til Orden to Gange i et Møde, kan han aldeles frastage ham Ordet i dette Møde. Dette er det Sele, som jeg ser, Formanden kan udrette lige-